

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 kwietnia 2019 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w T. wniosła przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. pozew o zapłatę kwoty 930 euro wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 15 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty, o zasądzenie kwoty 174,46 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu, do dnia zapłaty tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności oraz o zasądzenie kosztów procesu, tytułem zapłaty przewoźnego wynikającego z łączącej strony umowy przewozu.

W uzasadnieniu pozwu, powódka wskazała, iż wykonała na zlecenie pozwanej umowę przewozu na trasie W(...), powódka wykonała umowę przewozu prawidłowo i w terminie. Z tytułu wykonanej umowy powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT na kwotę 1230 euro. Mimo upływu terminu płatności, pozwana nie zaspokoila całego roszczenia, uiszczając na rzecz powódki kwotę 300 euro. Mimo skierowanego wezwania do zapłaty, pozwana nie spełniła roszczenia w pozostałym zakresie.

Nakazem zapłaty z dnia 18 maja 2019 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana wniosła sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła zarzut potrącenia roszczenia, wobec czego w ocenie pozwanej roszczenie uległo umorzeniu w całości. Pozwana podniosła, iż wobec niewykonania przez powódkę umów w sposób prawidłowy, pozwana obciążyła powódkę łącznie trzema karami umownymi w łącznej wysokości 930 euro oraz dokonała potrącenia z wierzytelnością powódki uiszczając pozostałą kwotę 300 euro. W ocenie pozwanej powódka w sposób nieprawidłowy wykonała umowy przewozu z uwagi na przedłożenie dokumentów transportowych po upływie wyznaczonego w treści zleceń 10 dniowego terminu liczonego od momentu rozładunku. Niespełnienie ww. warunków skutkowało obciążeniem pozwanej karami umownymi w wysokości 20% frachtu. Nadto taki zapis łączył również zleceniodawcę pozwanej- spółkę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, która ww. karami umownymi obciążyła pozwaną, która dnia 19 listopada 2018 r. uściła kary umowne na rzecz kontrahenta.

Finalnie pozwana zakwestionowała otrzymanie wezwania do zapłaty.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 lipca 2018 r. pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. działająca na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. zleciła powódce (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. przewóz towaru na trasie z P. ((...)) do miejsca rozładunku w E. ((...)). Załadunek miał nastąpić w dniu 5 lipca 2018 r. w godzinach 08:00-17:00, a rozładunek dnia 9 lipca 2018 r. w godzinach 05:00-11:00. Strony ustaliły wysokość należnego powódce frachtu na 1000 euro netto, płatne 60 dni od chwili dostarczenia dokumentów transportowych.

W pkt 2 umowy strony postanowił, że za wykonanie zlecenia niezgodnie z jego zapisami zleceniobiorca – powód, zostanie obciążony kosztami poniesionymi przez zleceniodawcę - pozwaną lub karami umownymi wynikającymi ze zlecenia. W pkt 10 strony postanowiły, że dokumenty transportowe wraz z fakturą zleceniobiorca ma dostarczyć zleceniodawcy w przeciągu 10 dni od rozładunku. Niespełnienie ww. warunku skutkować będzie naliczeniem kary umownej w wysokości 20% frachtu. Podstawą do zapłaty były 2 oryginalne dokumenty CMR podbite i podpisane przez nadawcę i odbiorcę a także pozostałe dokumenty potwierdzające prawidłowe wykonanie usługi w tym L..

Dowód:

- zlecenie (...). K. 10;
- wiadomość e-mail z dnia 4 lipca 2018 r. k. 19;
- zeznania świadka J. F. k. 91-92;

Powódka wykonała zlecenie prawidłowo dostarczając ładunek dnia 9 lipca 2018 r. do miejsca przeznaczenia.

Dowód:

- list CMR k. 11
- (...)P.-K. k. 12;
- zeznania świadka J. F. k. 91-92;

W związku z wykonanym zleceniem, dnia 16 lipca 2018 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 1230 euro brutto, tytułem usługi transportowej nr (...), z terminem płatności do dnia 14 września 2018 r. Przesyłka zawierająca fakturę VAT została doręczona pozwanej dnia 19 lipca 2018 r.

Dowód:

- faktura VAT nr (...) k. 13;
- dowód nadania k. 14;
- wydruk śledzenia przesyłki k. 15;

Pozwana była związana z powódką trzema innymi zleceniami: nr (...), (...), nr (...), których wykonanie zdaniem pozwanej dawało jej podstawy do naliczenia kar umownych.

Zlecenie nr 2018/02/19/8/MB z 19 lutego 2018 roku dotyczyło przewozu na trasie z R. w (...) do W. w (...) z umówionym frachtem 1950 euro (k. 33), gdzie zgodnie z umową rozładunek miał nastąpić w dniu 1 marca 2018 roku i tego też dnia to nastąpiło – przewóz wykonano terminowo. Zgodnie z punktem 10 zlecenia dokumenty transportowe wraz z fakturą zleceniobiorca ma dostarczyć zleceniodawcy w przeciągu 10 dni od rozładunku. Niespełnienie ww. warunku skutkować będzie naliczeniem kary umownej w wysokości 20% frachtu. Podstawą do zapłaty były 2 oryginalne dokumenty CMR podbite i podpisane przez nadawcę i odbiorcę, a także pozostałe dokumenty potwierdzające prawidłowe wykonanie usługi w tym L.. Powód wysłał pozwanej dokumenty transportowe w dniu 12 marca 2018 r. (k. 62). Dnia 19 marca 2018 r. pozwana wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr 2018/03/19/1 na kwotę 390 euro tytułem kary umownej za niedostarczenie dokumentów w terminie wskazanym w pkt 10 zlecenia, z terminem płatności do dnia 22 marca 2018 r.

Zlecenie nr 2018/06/01/24/AL z 1 czerwca 2018 roku dotyczyło przewozu na trasie z P. we W. do B. w (...) z umówionym frachtem 1300 euro (k. 37), gdzie zgodnie z umową rozładunek miał nastąpić w dniu 6 czerwca 2018 roku i tego też dnia to nastąpiło – przewóz wykonano terminowo. Zgodnie z punktem 10 zlecenia dokumenty transportowe wraz z fakturą zleceniobiorca ma dostarczyć zleceniodawcy w przeciągu 10 dni od rozładunku. Niespełnienie ww. warunku skutkować będzie naliczeniem kary umownej w wysokości 20% frachtu. Podstawą do zapłaty były 2 oryginalne dokumenty CMR podbite i podpisane przez nadawcę i odbiorcę, a także pozostałe dokumenty potwierdzające prawidłowe wykonanie usługi w tym L.. Powód wysłał pozwanej dokumenty transportowe w dniu 14 czerwca 2018 r. (k. 64). Dnia 20 czerwca 2018 r. wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr 2018//06/20/1 na kwotę 260 euro tytułem kary umownej za niedostarczenie dokumentów w terminie wskazanym w pkt 10 zlecenia, z terminem płatności do dnia 23 czerwca 2018 r.

Zlecenie nr 2018/06/01/22/AL z 1 czerwca 2018 roku dotyczyło przewozu na trasie z P. we W. do N. w (...) z umówionym frachtem 1400 euro (k. 35), gdzie zgodnie z umową rozładunek miał nastąpić w dniu 6 czerwca 2018 roku i tego też dnia to nastąpiło – przewóz wykonano terminowo. Zgodnie z punktem 10 zlecenia dokumenty transportowe wraz z fakturą zleceniobiorca ma dostarczyć zleceniodawcy w przeciągu 10 dni od rozładunku. Niespełnienie ww. warunku skutkować będzie naliczeniem kary umownej w wysokości 20% frachtu. Podstawą do zapłaty były 2 oryginalne dokumenty CMR podbite i podpisane przez nadawcę i odbiorcę, a także pozostałe dokumenty potwierdzające prawidłowe wykonanie usługi w tym L.. Powód wysłał pozwanej dokumenty transportowe w dniu 14 czerwca 2018 r. (k. 64). Dnia 25 czerwca 2018 r. pozwana wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr (...) na kwotę 280 euro tytułem kary umownej za niedostarczenie dokumentów w terminie wskazanym w pkt 10 zlecenia, z terminem płatności do dnia 28 czerwca 2018 r.

Dowód:

- zlecenia transportowe k. 33, 35, 37;
- listy CMR k. 59-61;
- dowody nadani k. 62-64
- noty obciążeniowe k. 34, 36, 38;
- zeznania świadka J. F. k. 91-92;

Dnia 7 września 2018 r. kontrahent pozwanej - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wystawiła na rzecz pozwanej notę obciążeniową nr 1/09/2018 na łączną kwotę 1940 euro brutto tytułem kar umownych wynikających z niedostarczenia dokumentów transportowych w terminie 10 dni, w wysokości 20% frachtu.

Dowód:

- nota nr 1/09/2018 k. 42;

Dnia 13 września 2018 r. pozwana oświadczyła o potrąceniu wierzytelności powódki z wierzytelnością pozwanej z tytułu kar umownych w łącznej wysokości 930 euro wskazując, iż do zapłaty pozostała kwota 300 euro.

Dowód:

- potrącenie nr (...) k . 39;
- dowód nadania k. 40;
- polecenie przelewu k. 41;

Przelewem z dnia 14 września 2018 r. pozwana uiściła na rzecz powódki kwotę 300 euro tytułem „ (...) (...)”.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 14 września 2018 r. k. 16;

Przelewem z dnia 19 listopada 2018 r. pozwana uiściła na rzecz swojego kontrahenta kwotę 1940 euro.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu z dnia 19 listopada 2018 r. k. 43;

Pismem z dnia 16 kwietnia 2019 r. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 930 euro wynikającej z niedopłaty do faktury VAT r (...), której termin płatności upłynął w dniu 17 września 2018 r. z wraz z należnymi odsetkami w terminie do dnia 18 kwietnia 2019 r.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 16 kwietnia 2019 r. k. 17;
- wiadomość e-mail z dnia 16 kwietnia 2019 r. k. 18;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strony łączył szereg umów przewozu, przy czym powódka dochodziła należnego jej roszczenia z tytułu umowy nr (...) z dnia 4 lipca 2018 r. na trasie P. (...) - E. (...). Pozwana nie kwestionowała należności dochodzonej pozwem, ale stała na stanowisku że umorzyła się ona w związku ze skutecznie dokonam przez nią potrąceniem z tytułu ww. trzech kar umownych. Istota zatem sprawy była ocena zasadności, a przez to skuteczności potrącenia.

Zasady zawierania umów przewozu oraz obowiązki i uprawnienia stron reguluje konwencja z dnia 19 maja 1956r o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) – Dz. U. z 1962 Nr 49 poz.238, a dopiero w dalszej kolejności ustawa z dnia 15 listopada 1984r – Prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2000 Nr 50 poz. 601 ze zm.), a także Kodeks cywilny. Zgodnie z umową przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.).

W sprawie niespornym było, iż powódka wykonała umowę przewozu w sposób prawidłowy, co do załadunku i dostarczenia towaru we wskazanym miejscu i czasie. Również pozostałe zlecenia transportowe zostały wykonane przez powódkę prawidłowo. Pozwana podniosła zarzut nienależytego wykonania zobowiązania jedynie w zakresie niedostarczenia w terminie 10 dni od dnia rozładunku wymaganych dokumentów, wobec czego została obciążona karami umownymi przez kontrahenta domagającego się tych dokumentów, wobec którego uściła naliczoną karę umowną, dokonując następnie obciążenia powódki karami umownymi a w konsekwencji potrącenia wierzytelności powódki wynikającej z przedłożonej faktury VAT z wierzytelnością pozwanej z tytułu wystawionych nor obciążeniowych obejmujących kary umowne.

W ocenie Sądu zrzuty pozwanej nie zasługują na uwzględnienie. Pozwanej nie przysługiwało uprawnienie do obciążenia powódki karami umownymi z tytułu niedostarczenia dokumentów przewozowych z zakreślonym terminie.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 Konwencji CMR, z zastrzeżeniem postanowień art. 40 jest nieważna i pozbawiona mocy każda klauzula, która pośrednio lub bezpośrednio naruszałaby postanowienia niniejszej Konwencji. Nieważność takich klauzul nie pociąga za sobą nieważności pozostałych postanowień umowy. Sąd rozpoznający sprawę podziela również pogląd wyrażony w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie, który zauważył, iż istotą umowy przewozu nie jest w świetle regulacji kodeksu cywilnego, prawa przewozowego oraz konwencji CMR dowieszenie, czy też przedłożenie faktury, listu CMR oraz ewentualnie innych dokumentów związanych z wykonaniem przewozu, tylko dowieszenie towaru (wyr. SO w Szczecinie z dnia 24 czerwca 2016 r. sygn. akt VII Ga 112/16). Konwencja CMR w zakresie opóźnienia w dostawie towaru zawiera proste rozwiązanie. Zgodnie z art. 23 ust. 5 Konwencji CMR W razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikała stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego. Zgodnie z art. 30 ust 3 Konwencji CMR Opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy. Na gruncie wskazanego art. 41 Konwencji inne uregulowanie kwestii opóźnienia jest nieważne i pozbawione mocy. Oczywiście przewoźnicy w tego rodzaju sprawach podważają kwalifikowanie opóźnienia w przesłaniu dokumentów jako opóźnienia w dostawie towaru, ale takie postępowanie jest zwykłym obchodzeniem przepisów dotyczących opóźnienia w dostawie towaru, gdzie jest obowiązek

notyfikacji opóźnienia w ciągu 21 dni, konieczne jest też udowodnienie szkody wynikłej z opóźnienia. Tego pozwana w zakresie 3 zleceń gdzie naliczyła kary umowne nie wykazała. To że kary umowne wiążą się z opóźnieniem wynika z umownego uregulowania okresu płatności, gdzie został on określony na 60 dni od daty dostarczenia dokumentów. Zauważalna jest tendencja do określania w zleceniu kar umownych, nie związanych z istotą zlecenia jaką jest wykonanie przewozu i w tym zakresie pojawiają się obciążenia przewoźnika obowiązkami np. stałego informowania o przebiegu transportu, o położeniu pojazdu, a pojawiających się przeszkodach w transporcie, czy za przesłanie wadliwie wypełnionego dokumentu. Faktycznie jednak naliczanie kar umownych wiąże się z opóźnieniem. Klarowna sytuacja jest kiedy transport wykonany jest po terminie, zleceniodawca nie notyfikuje opóźnienia i nie wykazuje poniesionej w związku z opóźnieniem szkody. Naliczanie w tych realiach kar umownych za nie zrealizowanie obowiązków „okołotransportowych” jest obchodzeniem przepisów konwencji CMR. W sprawie jak niniejsza, gdzie transport był wykonany w terminie, a wg pozwanej zbyt późno zostały wysłane dokumenty, też kwestia sprowadza się do opóźnienia dostawy o której mowa w art. 23 ust. 5 Konwencji CMR, ponieważ pozwany ewidentnie łączy terminowość realizacji jednego zlecenia przewozu towaru (strony nie umawiały się osobno na przewóz dokumentacji przewozowej) z dwoma zdarzeniami – faktem fizycznego dowozu towaru i faktem dostarczenia dokumentacji przewozowej. Ewentualne opóźnienie w dostarczeniu tej dokumentacji musi w tych warunkach być poddane regulacji Konwencji CMR. Wbrew zeznaniom J. F. monity o nadesłanie dokumentacji były dla pozwanej bez znaczenia. Przy zleceniu (...) rozładunek był 1 marca 2018 roku, dokumenty wysłano 12 marca 2018 r., a nota obciążeniowa była już wystawiona 19 marca 2018 roku. Przy zleceniu (...) rozładunek był 6 czerwca 2018 roku, dokumenty wysłano 14 czerwca 2018 r., a nota obciążeniowa była już wystawiona 20 czerwca 2018 roku. Wreszcie przy zleceniu (...) rozładunek był 6 czerwca 2018 roku, dokumenty wysłano 14 czerwca 2018 r., a nota obciążeniowa była już wystawiona 25 czerwca 2018 roku.

Nie ma danych pozwalających na potwierdzenie że wysłane dokumenty były niewystarczające – pozwana nie wykazuje też kiedy dostała wg niej pełny komplet. Podane daty wskazują na albo brak przekroczenia terminu w wysłaniu dokumentów (drugie z ww. zleceń) albo przekroczenie nieznaczne. Trudno zaakceptować też obciążenia przewoźnika ewentualną wadliwością działania poczty, ponieważ wtedy ten termin 10 dni staje się w ogóle iluzoryczny. Noty obciążeniowe były wystawione niemal automatycznie, bez żadnych wyjaśnień. W tych okolicznościach termin 10 dni liczony od daty rozładunku ładunku jest niewspółmierny w stosunku do terminu płatności ustalonego na okres 60 dni.

Pozwana nie wykazała też szkody poniesionej w związku z opóźnieniem, ponieważ taką szkodą nie jest kara umowna która miała pozwana zapłacić swojemu zleceniodawcy – pozwana nie wskazuje że jest to jej szkoda, ale że sama zapłaciła karę umowną.

Wreszcie podana przesłanka do naliczenia kary umownej na gruncie zawartej między stornami umowy w ogóle nie mogła być wykorzystana nawet przy założeniu, że dostawa dokumentów nie jest związana z opóźnieniem w dostawie towaru i nie podlega art. 23 ust. 5 Konwencji CMR. Przy takim założeniu strony zawarły umowę przewozu towaru i nie należało do istotnych postanowień umownych przesłanie dokumentów. Sąd Rejonowy w całości akceptuje pogląd zaprezentowany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 r. w sprawie V CKN 171/00 - przy zastosowaniu art. 483 § 1 k.c. bierze się pod uwagę charakter prawny tych zobowiązań (pieniężne, niepieniężne), które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe)

Konkludując w ocenie Sądu Rejonowego termin zapłaty uzależniony od dostarczenia dokumentów transportowych zatem traktowany jest jako immanentna część transportu, a kwestie opóźnienia określone zostały w konwencji CMR. Zgodnie z art. 30 pkt 3 Konwencji CMR opóźnienie dostawy może stanowić podstawę do odszkodowania tylko wówczas, gdy zastrzeżenie zostało skierowane na piśmie w terminie 21 dni od dnia postawienia towaru do dyspozycji odbiorcy. Natomiast zgodnie z art. 23 pkt 5 ww. Konwencji, w razie opóźnienia dostawy, jeżeli osoba uprawniona udowodni, że wynikła stąd dla niej szkoda, przewoźnik obowiązany jest zapłacić odszkodowanie, które nie może przewyższyć kwoty przewoźnego. Okoliczność zapłaty przez pozwaną kontrahentowi pozostaje dla rozpoznania niniejszej sprawy bez znaczenia, pozwana nie wykazała w tym zakresie powstania szkody w majątku pozwanej wskazując jedynie na potrącenie wierzytelności z wystawionego zlecenia. Zgłaszając w tym zakresie zarzut procesowy

potrącenia pozwana zgodnie z treścią art. 6 k.c. zobowiązana była do wykazania istnienia szkody, jej wysokości jak i związku przyczynowego. Jak wskazano powyżej, pozwana nie wykazała aby poniosła faktyczną szkodę.

Mając powyższe na uwadze, wobec podniesienia przez pozwaną nieskutecznych zarzutu potrącenia oraz niewykazania powstania szkody w majątku pozwanej, powództwo podlegało uwzględnieniu niemal w całości o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W pkt II wyroku, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki 174,46 złote tytułem zwrotu kosztów odzyskiwania należności zgodnie z treścią art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Jak stwierdził Sąd Najwyższy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (uchwała SN z dnia 11 grudnia 2015 r. sygn. akt III CZP 94/15). Natomiast według treści ust. 2 w przypadku gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszystkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego. Oznacza to, iż Sąd może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika.

Do opóźnienia w płatności niewątpliwie doszło, gdyż termin płatności upływał dnia 14 września 2018 r. zaś nie doszło do zapłaty roszczeni powódki w całości.

Orzeczenie o odsetkach oparte jest o normę art. 481 k.c. i art. 4, 6, 8 i 11 b ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Powódka dochodziła odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 930 euro od dnia 15 kwietnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 174,46 zł od dnia doręczenia pozwu, do dnia zapłaty.

W zakresie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych co do kwoty 930 euro, Sąd uwzględnił roszczenie powódki w tym przedmiocie od dnia 15 września 2018 r. zgodnie z treścią wystawionej faktury VAT, natomiast w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 174,46 zł orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia następnego po doręczeniu odpisu pozwu stronie pozwanej co nastąpiło 24 maja 2019 r. (k. 28). W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jedynie co do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonych od kwoty 930 euro od dnia 15 kwietnia 2018 r. o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Powódka wygrała proces niemal w całości, ulegając jedynie w części co do dochodzonych odsetek o czym mowa powyżej, w związku z czym pozwana zobowiązana jest do zwrotu powódce wszystkich celowych kosztów procesu zgodnie z art. 98 k.p.c.. Na koszty procesu po stronie powodowej składa się kwota 100 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 900 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłata skarbową w kwocie 17 złotych. Wynagrodzenie pełnomocnika Sąd ustalił zgodnie z treścią § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) w wersji obowiązującej na dzień wniesienia powództwa.

W pkt IV wyroku orzeczono o zwrocie na rzecz powódki kwoty 109 zł zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, tytułem nadpłaconej opłaty od pozwu, albowiem wpis w rozpoznawanej sprawie wynosił 100 zł zaś powódka uiściła kwotę 209 zł.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)